

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/68/2020
Identifikačné číslo spisu: 6112228909
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6112228909.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Salvera, s.r.o., so sídlom Komenského 12B, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 017 060, zastúpeného advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 947 01 Banská Bystrica, IČO: 36 859 435, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Michal Ševčík, ako konateľ a advokát, proti žalovanému: Mesto Banská Bystrica, so sídlom ul. ČSA 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 00 313 271, zastúpenému KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Skuteckého 6, 947 01 Banská Bystrica, IČO: 36 851 547, v mene ktorej koná JUDr. Martin Kubinec, PhD., ako konateľ a advokát, o zaplatenie sumy 3.000.000,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 63Cb/208/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. decembra 2017, č. k. 41Cob/65/2017-346, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 27. októbra 2016, č. k. 63Cb/208/2012-314, žalobu zamietol s tým, že žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.
2. Žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 22.11.2012 sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 3.000.000,- Eur, ku ktorej malo dôjsť v súvislosti so zmluvou o dielo č. 2/96 uzavretou dňa 04.12.1996 v znení dodatkov č. 1 - 5 (ďalej len „zmluva o dielo“). Predmetom zmluvy o dielo boli stavebné práce spočívajúce v rekonštrukcii a dostavbe Mestskej radnice Banská Bystrica (ďalej aj ako „dielo“ alebo „stavba“). Kvôli nedostatku finančných prostriedkov žalovaného na ďalšiu realizáciu diela, sa zmluvné strany dohodli na zastavení stavby. Vzhľadom na to, že žalovaný uzatvoril so spoločnosťou O.K.B. plus a.s. zmluvu na dokončenie predmetnej stavby napriek tomu, že na jej dokončenie mal platne uzavretý zmluvný vzťah so žalobcom, žalobca trval na tom, že mu bola konaním žalovaného spôsobená škoda, ktorú si v konaní uplatnil.

3. Obrana žalovaného spočívala v tom, že pri uzatváraní zmluvy o dielo došlo k porušeniu zákona, v dôsledku čoho žalovanému z uvedenej zmluvy o dielo nevyplývajú žiadne práva ani povinnosti. Žalovaný v priebehu konania zároveň vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku. Súd prvej inštalcie túto námietku premlčania žalovaného posúdil s ohľadom na všetky predložené a vykonané dôkazy ako dôvodnú a z tohto dôvodu dospel k záveru, že je potrebné žalobu zamietnuť.
4. Za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby súd prvej inštalcie stanovil deň 17.09.2007, ktorým bolo datované podanie žalovaného adresované žalobcovi. Obsahom predmetného podania bolo, že žalovanému zo zmluvy o dielo v zmysle jej dodatkov nevyplývajú žiadne práva ani povinnosti. Nakoľko žalobca doručenie podania žalovaného zo dňa 17.09.2007 nepoprel, súd prvej inštalcie mal túto skutočnosť za preukázanú, aj keď žalovaný doručenie uvedeného podania v konaní nepreukázal.
5. Zverejnenie uznesenia Mestského zastupiteľstva v Banskej Bystrici zo dňa 16. 10. 2007 k schváleniu odpredaja radnice na Námestí SNP č. 1 spoločnosti MBB s predkupným právom pre Mesto Banská Bystrica súd prvej inštalcie nemal preukázané, preto uplatnenú námietku premlčania žalovaným podľa tohto listinného dôkazu neposúdil. Keďže 4-ročná subjektívna premlčacia doba žalobcovi na podanie žaloby voči žalovanému z titulu nároku na náhradu škody podľa názoru súdu prvej inštalcie uplynula, malo to za následok, že súd žalobu zamietol. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštalcie ďalej neposudzoval zodpovednosť žalovaného za škodu, resp. jej výšku.
6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozsudkom zo dňa 20. decembra 2017, č. k. 41Cob/65/2017-346, rozsudok súdu prvej inštalcie potvrdil s tým, že žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.
7. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštalcie na právny vzťah založený zmluvou o dielo správne aplikoval ust. § 397 a § 398 Obchodného zákonníka. Po preskúmaní podania žalovaného zo dňa 17.09.2007 (č. 1. 301 spisu) sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštalcie, podľa ktorého je toto podanie možné jednoznačne kvalifikovať za vyslovenie prejavu vôle žalovaného ukončiť zmluvný vzťah vyplývajúci zo zmluvy o dielo. Žalovaný v ňom uviedol, že mu z označenej zmluvy o dielo nevyplývajú vo vzťahu k žalobcovi žiadne povinnosti. Zhodne s názorom súdu prvej inštalcie bolo podľa odvolacieho súdu nepochybné, že sa tento list žalovaného dostal do dispozičnej sféry žalobcu. K záveru o doručení podania žalovaného zo dňa 17.09.2007 žalobcovi odvolací súd dospel predovšetkým s prihliadnutím ku skutočnosti, že na predmetný list žalovaného žalobca reagoval písomným podaním zo dňa 02.10.2007 s tým, že zmluvu o dielo považuje za stále platnú, o ktorej platnosti svedčia vykonané práce, fakturácia a úhrada faktúr zo strany žalovaného.
8. Vzhľadom na list žalovaného zo dňa 17.09.2007 odvolací súd dospel k záveru, že žalobca týmto získal vedomosť o tom, že mu vznikla škoda a tiež vedomosť o tom, kto je povinný škodu nahradiť. Odvolací súd uviedol, že napriek svojej vedomosti si žalobca svoj nárok na náhradu škody neuplatnil včas, teda v subjektívnej 4-ročnej premlčacej dobe, ktorá v danom prípade začala plynúť dňa 17.09.2007 a uplynula dňom 17.09.2011. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštalcie, podľa ktorého k uplatneniu nároku žalobcu na náhradu škody došlo po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, pretože žaloba bola na súd prvej inštalcie doručená dňa 12.11.2012.
9. Námietky žalobcu obsiahnuté v odvolaní odvolací súd posúdil ako nedôvodné, preto už v konaní pred súdom prvej inštalcie došlo k ich vyvráteniu a súd prvej inštalcie sa s nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysporiadal. V závere odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštalcie správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zo zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Rozhodnutie súdu prvej inštalcie vyhodnotil odvolací súd ako dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, ktoré obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky vznesené v konaní, pričom dokazovanie bolo vykonané plne v súlade s procesnými zásadami, formulovanými vo vtedy platnom a účinnom Občianskom súdnom poriadku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalcie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.
10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalcie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.
11. V rámci podaného dovolania dovolateľ argumentoval tým, že dokončením diela iným zhotoviteľom

ako žalobcom došlo k faktickému zániku zmluvy o dielo, pričom až tento moment dokončenia diela predstavuje začiatok plynutia premlčacej doby. Dovolateľ vyjadril svoj nesúhlas so závermi konajúcich súdov, ktoré ustálili začiatok plynutia premlčacej doby na deň 17.09.2007 podania žalovaného, ktoré podanie v konaní ani nebolo preukázateľne doručené žalobcovi. Podľa názoru dovolateľa z obsahu predmetného podania žalovaného nevyplýva, že sa týmto dňom mohlo právo vykonať po prvý raz, ku ktorému záveru dospeli konajúce súdy.

12. Dovolateľ trvá na tom, že k udalosti, z ktorej vznikla škoda nedošlo dňa 17.09.2007, pretože škoda, ktorej zlozkou je aj ušlý zisk vo všeobecnosti vzniká porušením zmluvného vzťahu takým spôsobom, ktorý má za následok vznik škody. K zániku právneho vzťahu v danom prípade medzi žalobcom a žalovaným podľa dovolateľa došlo samotnou nemožnosťou plnenia, keď dielo vykonal iný zhotoviteľ. Na základe uvedených skutočností žalobca stanovil začiatok plynutia premlčacej doby na deň 24.11.2010, kedy sa dozvedel o otvorení zrekonštruovanej radnice z masmédií. Nakoľko žalobca nebol účastníkom stavebného konania, nemal až do dňa 24.11.2010 vedomosť o tom, že už nie je možné dielo vykonať. V tejto súvislosti dovolateľ zdôraznil nevyhnutnú potrebu odlišného vnímania medzi trvajúcou nemožnosťou vykonávania diela a definitívnou nemožnosťou vykonania diela.

13. Dovolateľ poukázal na to, že sa domáha náhrady škody, konkrétne ušlého zisku, ktorý mu vznikol momentom, kedy žalobca už objektívne nemohol dielo vykonať, pretože do tohto momentu ešte stále bolo možné, aby došlo k zániku záväzku splnením. Inými slovami definitívnou nemožnosťou dielo vykonať vznikol žalobcovi ušlý zisk.

14. Dovolateľ zdôraznil, že otázka premlčania je v danom spore základnou právnou otázkou, ktorej začiatok musí byť určený v súlade s objektívnou nemožnosťou plnenia, pretože vykonávanie prác inými subjektmi neznamena nemožnosť, pokiaľ práce aj skutočne nezrealizujú. V rámci svojej argumentácie dovolateľ upriamil pozornosť na to, že nemožnosť priznať oprávnenému subjektu premlčané právo nastane až vtedy, keď sú splnené tieto skutočnosti: a/ uplynie právnym predpisom vymedzený čas (premlčacia doba), b/ nevykonáva sa právo oprávneným subjektom v priebehu takto vymedzenej doby, c/ povinný subjekt v rámci súdneho konania o uplatnenom práve účinne vznesie námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júna 2009, sp. zn. 1MCdo/8/2008).

15. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný, ktorý zastáva názor, že jediné rozhodnutie dovolacieho súdu, na ktoré v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolateľ poukázal je uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júna 2009, sp. zn. 1MCdo/8/2008. Uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu podľa žalovaného nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu k akejkoľvek otázke, ktorá by mohla byť relevantná v predmetnom dovolacom konaní. K dovolateľom uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR žalovaný uviedol, že sa týka sporu, na ktorý sa vzťahoval Občiansky zákonník, ktorý obsahuje odlišnú právnu úpravu premlčania a plynutia premlčacej doby ako Obchodný zákonník. Ďalej žalovaný zdôraznil, že žalobca v dovolaní poukázal len na notoriety v právnej teórii a súdnej praxi, s ktorými súd prvej inštancie, ani odvolací súd nepolemizovali, uvedené skutočnosti konajúce súdy v danom prípade ani nespochybnili a svoje rozhodnutia nezaložili na odlišnom právnom názore. V predmetnom rozhodnutí dovolacieho súdu je riešená právna otázka, či je právo nájmu bytu premlčateľným alebo nepremľateľným, a nie otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na náhradu škody v obchodnoprávnom vzťahu tak, ako to namietol dovolateľ.

16. Vzhľadom na uvedené žalovaný zastáva názor, že dovolateľ vo svojom dovolaní neuviedol relevantnú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa odvolací súd mal napadnutým rozhodnutím odchýliť, čím došiel k záveru, že nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

17. K nepravdivému tvrdeniu dovolateľa, že žalovaný poveril vykonaním diela iného zhotoviteľa, žalovaný uviedol, že tak konať nemohol, nakoľko v čase uzavretia takej zmluvy nebol vlastníkom rekonštruovanej nehnuteľnosti. Žalovaný považuje dovolanie žalobcu ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie ako správne.

18. V súvislosti s listom žalovaného zo dňa 17.09.2007, od kedy súdy počítali začatie plynutia premlčacej doby, žalovaný uviedol, že sa jedná o jednoznačný a definitívny prejav vôle ohľadom odmietnutia plnenia zmluvy o dielo, a teda prejav toho, že žalovaný dielo žalobcom dokončiť neumožnil. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca v priebehu konania doručenie predmetného listu nepoprel. Okrem iného žalovaný poukázal na list žalobcu zo dňa 02.10.2007, v ktorom sa uvádza „bol

nám doručený Váš list, ktorým reagujete na našu výzvu“.

19. Dodatkom č. 3 k zmluve o dielo si žalobca a žalovaný upravili maximálnu výšku škody, na ktorú má žalobca voči žalovanému nárok, a to v rozsahu vynaložených nákladov + 20 % ušlý zisk v prípade, ak objednávateľ (žalovaný) odstúpi od plnenia zmluvných povinností, či odstúpi od zmluvy o dielo.

20. Žalovaný trvá na tom, že sú v danom prípade splnené všetky predpoklady pre premlčanie žalobcom uplatneného nároku, keď 4-ročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcu voči žalovanému začala plynúť v roku 2007 a uplynula v roku 2011, žalobca v tejto 4-ročnej premlčacej dobe žalobu na súd nepodal, ale až v roku 2012 a žalobca nesporne v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. S prihliadnutím k vyššie uvedenému žalovaný navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť alebo zamietnuť.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

22. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

23. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

26. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

27. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

28. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

29. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí

od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

30. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi odvolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať, či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

31. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolací dôvod nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

32. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

33. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní dostatočne nevymedzil právnu otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

34. Z obsahu dovolania žalobcu možno vyvodiť jeho nesúhlas so skutkovým záverom o stanovení momentu začatia plynutia subjektívnej 4-ročnej premlčacej doby konajúcimi súdmi na deň 17.09.2007, kedy bolo datované podanie žalovaného (č. l. 301 spisu), v ktorom žalovaný uviedol, že mu zo zmluvy o dielo nevyplývajú žiadne práva, ani povinnosti. Podľa žalobcu mal byť začiatok plynutia premlčacej doby ustálený na deň 24.11.2010, kedy sa dozvedel o otvorení zrekonštruovanej radnice z masmédií. Nárok na náhradu škody, konkrétne ušlého zisku, ktorý žalobca podanou žalobou uplatnil mu podľa jeho názoru vznikol až momentom, kedy žalobca už objektívne nemohol dielo vykonať. Ako ustálenú rozhodovaciu prax dovolateľ uviedol jediné uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júla 2009, sp. zn. 1MCdo/8/2008, podľa ktorého právo nájmu bytu patrí medzi majetkové práva, ktoré podliehajú premlčaniu.

35. Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júla 2009, sp. zn. 1MCdo/8/2008, na ktoré poukázal dovolateľ, došlo k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie z

dôvodu, že súdy nesprávne posúdili otázku premlčateľnosti práva nájmu bytu, keď dospeli k záveru, že uvedené právo sa nepremlčuje. Pretože súdy vychádzali z názoru o nepremlčateľnosti uvedeného práva, nezaoberali sa vecne (z hľadiska skutkového a ďalšieho právneho posúdenia) vznesenou námietkou premlčania nájmu bytu svedčiacou žalobcovi. Týmto sa konajúce súdy dopustili nesprávneho právneho posúdenia veci ako inej vady v konaní, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 243 ods. 1 písm. b/ O. s. p.

36. Z vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júla 2009, sp. zn. 1MCdo/8/2008, podľa dovolacieho súdu nevyplýva, že by zo strany súdov konajúcich v predmetnom spore došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podstatou predmetného uznesenia je otázka (ne)premlčateľnosti práva nájmu k bytu, ktoré je upravené v Občianskom zákonníku, nie je v ňom riešená otázka momentu začatia plynutia premlčacej doby v prípade náhrady škody, resp. ušlého zisku, v obchodnoprávnom vzťahu podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

37. Časť predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR, na ktorú poukázal dovolateľ predstavuje právnu teóriu týkajúcu sa kumulatívneho splnenia 3 podmienok, kedy súd nemôže priznať oprávnenému subjektu premlčané právo. Žalobca v dovolaní neuviedol, v čom konkrétne podľa jeho názoru spočíva odklon v právnom posúdení sporu konajúcimi súdmi (odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie) od uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júla 2009, sp. zn. 1MCdo/8/2008.

38. Žalobca v podanom dovolaní neuviedol ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu týkajúcu sa momentu začatia plynutia premlčacej doby v prípade nároku na náhradu škody, od ktorej sa odvolací súd mal vo v napadnutom rozhodnutí podľa žalobcu v zmysle ust. § 421 ods.1 písm. a/ C. s. p. odkloniť. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

39. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu vid' aj 3Cdo/158/2017).

40. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotráva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

41. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nenaformuloval právnu otázku, ktorú má dovolací súd riešiť, a ani z obsahu dovolania nemožno vyvodiť právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale skôr polemizovanie dovolateľa so súdmi stanoveným začiatkom plynutia premlčacej doby.

42. Dovolateľ teda v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neuviedol právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd riešiť, poprípade, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čím neuviedol ani právny dôvod dovolania, ktorý namieta. Z uvedeného dôvodu dovolací súd konštatuje, že aj keď dovolateľ chcel nejakú právnu otázku formulovať, neurobil tak zákonom predpísaným spôsobom.

43. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

44. Keďže prísť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom

predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

45. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

46. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.